

ממטבחה של מטפלת

אתכונ'ס לחיים טובים יותר

גליון
36

כ' אייר ע"ז - 16.6.17

לתגובות והצטרפות:

יהודית שולם

shulemy@hotmail.co.il

בין המילים (או המיילים)

את ילדינו לנותנים" תשאר מהדהדת גם אחר גמר קריאת העלון הזה, ובהתאם לתגובותיכם נראה לאן יתפתח הנושא.

עוד בעלון: תמליל מרתק של סרטון על הורות - הנאה מובטחת.

אני רוצה לעורר סיעור מוחות על הנושא החשוב הזה, שאלת השאלות: "כיצד נהפוך

זווית אישית - נתינה ונטילה

אין מדובר בהסעת טרמפיסט בשעה נוחה לכיוון שאתה ממילא נוסע אליו.

ולא בהצטופפות לא נוחה לזמן קצר.

גם לא בנכונות להעמיס תיק נוסף מתחת לרגליים של הילד.

ובעצם, לו יהי, גם זו יכולה להיות עזרה לא מבוטלת למישהו שעומד בצידי הדרך, או זקוק להעביר חבילה ליעדה.

'אליהו' מצרפת לא הכיר אותנו, ולא קיבל מאתנו מאומה בתמורה מלבד הכרת הטוב שלנו, אבל מה שהוא נתן לנו לא יכול להימדד בשום מימד גשמי.

ננסה להבין מהי נתינה, על ידי צטוט מדבריו של הרב דסלר: "כוח הנתינה הוא כוח עליון ממידותיו של הקב"ה, שהוא מרחם ומיטב ונותן, מבלי לקבל דבר בתמורה. הן לא יחסר לו כלום, כמו שכתוב "ואם צדקת, מה תיתן לו" (איוב לה, ז), אבל כוח הנטילה, הוא אשר יתאוה האדם למשוך אליו את כל הבא

בתחומו, כוח אשר יקראוהו בני אדם 'אהבת עצמו' והוא שורש כל הרעות."

כלומר, נתינה היא מידה שנובעת מהדמיון שלנו לבורא העולם, וכך יוצא שכאשר אדם מתאמץ במידה זו הוא מגביר את הדמיון שלו לה', ומאידך, האנוכיות היא מידה רעה כל כך עד שהיא 'שורש על הרעות'!

כיון שנתינה אינה המעשה החיצוני אלא הכוונה העומדת מאחוריו, אם כן מעשים ופעולות יכולים להיראות כמעשי חסד, אפילו האדם עצמו יכול לחשוב שכוונותיו להיטיב עם

נחתנו בנמל התעופה בפריז בשעה 2:00 לפנות בוקר, בעלי, אני וארבעה מילדינו פלוס שתי מזוודות ענקיות ותיקי יד. אחרי הצ'ק אאוט השעה הגיעה ל- 3:00. עמדנו מחוץ לנמל חסרי אונים. המטרו והתחבורה הציבורית הפסיקו לפעול, היינו אמורים להגיע לבנין ישיבה הנמצאת במרחק 50 דקות, ומונית אחת לא יכולה להכיל את כולנו. מה עושים?

קודם כול חשבנו להתקשר למארחים שלנו לידע אותם על האיחור. אבל לא היו לנו אסימונים לטלפונים ציבוריים (מישהו זוכר את אותם זמנים?) שאלנו בחור אם יש לו אסימון להלוות לנו, והוא ענה שאביו מחכה לו מחוץ לטרמינל והוא יוכל לעזור לנו. ואכן האב שלשל אסימון, שוחח בצרפתית עם מי שענה, ואז התעניין אם אנו יודעים איך להגיע למחוז חפצנו.

לא היה לנו מושג.

לתדהמתנו הוא הציע להסיע אותנו. אמנם היה לו רכב מסחרי גדול, אבל ראינו כי אשתו וחלק מילדיו ישבו כבר בתוכו. לאחר התייעצות קצרה

עם בני משפחתו, אנו רואים שהנוסעים יורדים מהרכב ומורידים חלק מהמטען. ואז, ללא מילים מיותרות הוא מתחיל להעמיס את כל הכבודה שלנו ומזמין אותנו לעלות.

כאמור השעה הייתה כבר 3:00 לפנות בוקר. הוא הסיע אותנו לישיבה, מרחק נסיעה של 50 דקות, ווידא שהבן של המארחים ער ומוכן לקחת אותנו לחדרינו בישיבה, ורק אז חזר, 50 דקות נוספות, אל בני משפחתו שחיכו לו בשדה התעופה. עד היום אין לי מושג מיהו אותו יהודי יקר ומה שמו. לדעתי השם אליהו הולם אותו היטב.

הנוזל נשפך החוצה. לעומת כלי ללא תחתית שכל מה שנכנס מיד נופל, כבולעו כן פולטו. כך, יש מי שלעולם לא מצליח להגיע לתחושה ש'יש לי ד', הגעתי לרוויה, מספיק לי. והוא תמיד מסתובב עם תחושה שהוא צריך עוד, ואם הוא ייתן לאחרים זה יהיה על חשבון.

ועוד באותו נושא: שוחחתי השבוע על הנושא עם אחד מנכדי (הרוצה להישאר בעילום שם) ושאלתי אם הוא יכול לזהות נתינה שאינה אמיתית. ליתר דיוק ניסחתי את השאלה 'מתי אתה נותן גם אם אין לך חשק?' והוא ענה בתבונה, 'לפעמים כשאני רוצה לרכוש חבר'.

ומהמבט התורני: כולנו מכירים עוד מימי הגן העליזים את הסיפור של ר' שמעון בר יוחאי שהתחבא במערה מאימת הרומאים, האם אי מי התבונן פעם מה היה המניע של אלעזר בנו לוותר על חיי החופש למשך זמן ממושך כל כך? כמה הקרבה מונחת במעשה זה הנובע מנשיאה בעול עם צרתו של אביו? נקודה למחשבה.

הזולת, ובפועל הכל נובע ממניעים אישיים ואגואיסטיים. האומנם מדובר בכל ההתנהגויות? אולי חלק מהפעולות נובעות מרצון להטיב וחלק מהנאה עצמית, בחינת זה נהנה וגם זה נהנה?

ממשיך הרב דסלר ואומר: "ויש לך לדעת שאין דרך ממוצע בזה, כי נפש האדם לעולם תשאף לאחד משני הצדדים ובתשוקת הלה הפנימית אין פשרות... נמצא שבכל מעשה, בכל דיבור, ובכל מחשבה... הנהו מתחסד ונותן, או חוטף ונוטל". מילים כדרבנות!

שאלות נוספות עולות וצפות. מה עושה אדם לאגואיסט? איך נדע מתי והאם מעשה שלנו מעיד על נתינה או נטילה? האם מדובר רק בהרגשה ובכוונה שלנו? ומה אם אנו ממש משוכנעים שאנו עושים מעשה טוב ובדרך דורכים, רומסים, ופוגעים באחרים?

הנה הסבר מטפורי איך מתאפשרת נתינה: דמיינו כלי עם תחתית לתוכו נשפך נוזל, כשהכלי מתמלא עד גדותיו

מדור הפיקנטריה (מלשון פיקנטי) -

תמליל סרטון על הורות - ללא הסברים נוספים.

אנחנו אבא ואימא מתחייבים שיהיה כיף חיים. מה החוזה שאלתם? אנחנו נספק לכם שלל אטרקציות בכל רגע נתון. ואתם? אתם תהיו מרוצים. כי כשאתם מרוצים, אנחנו מרוצים. וכשאנחנו מרוצים אנחנו מרגישים הורים יותר טובים.

ההפעלות יתחילו ממש כמה רגעים אחרי הלידה. התעוררתם בעריסה וסתם בהייתם? יש לנו מובייל חדשני שמשמיע מוזיקה התפתחותית, מציג בפניכם חיות בצבעים שלא קיימים, ומסתובב כמו משוגע. בג'ימבורי של החיים בהייה אינה אופציה. שעמום הוא האויב. מחשבות או חלימה בהקיץ גורמים לנו, ההורים לחשוב שאולי משהו לא בסדר אצלכם.

אז קדימה, בואו נצא לדרך. זה עומד להיות מסחרר. כהורים מודרניים אנחנו מתחייבים בזאת להעביר אתכם מתחנה לתחנה בלי רגע דל. יש לנו שעת יצירה, שעת אפייה בצוותא, שעת

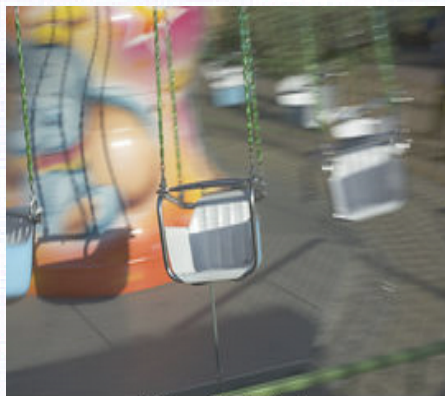
הרכבה, על הדרך נאמן אתכם בשפות, אחיזת עיפרון, השחלת חרוזים, שח לגיל הרך... ואם חשבתם שישעמם לכם באמבטיה וסתם תשכשכו במים, אתם טועים! הכנו מבעוד מועד צבעים לאמבטיה, פאזל נדבק לקיר של האמבטיה, ואותיות שוחות באמבטיה.

יהיו לכם את המשחקים הכי מרתקים כדי שילדים ירצו

לבוא לשחק אתכם, נסיע אתכם לחוגים, נביא לכם מורים פרטיים שישפרו לכם את היכולויות, נארגן לכם מסיבות יום הולדת. והכול יהיה מתועד. כי אם אי פעם נעמוד למשפט על ההורות שלנו, נוכל לשלוף את ההוכחות. אנחנו ההורים ואתם ילדים, אתם כרטיס הביקור שלנו.

אנחנו מבטיחים לכם בזאת שיצירתיות לא תתפתח וגם לא יכולת להעסיק את עצמכם לבד. לאט לאט יתפוגגו גם המחשבות על מי אתם או על איך צריך לפתור בעיות. ואתם יודעים מה? מרכבת ההרים הזאת שארגנו לכם אי אפשר לרדת.

בסך הכול רצינו להיות הורים טובים. אבל מרוב כוונות טובות הרסנו לכם את היכולת ליהנות מכלום, מעננים בשמיים, מעלה של עץ, רוח בשיער, אבנים, פקק של קולה. כשהיינו אנחנו ילדים היה לנו את כוח העל הזה. אבל גם אנחנו איבדנו אותו. גם אנחנו לא יודעים מה לעשות

בלי תכנית, בלי פעולה, בלי מעגל בלתי פוסק של גירוי-תגובה. אז החלטנו לתת גם לכם את המתנה הנפלאה הזו. ננכש את השעמום מהחיים שלכם כדי שגם אתם, כמונו, תברחו כל כך רחוק משעמום רק כדי לגלות שהתמכרתם לכל הסחות הדעת האלה, וגם הן הפכו לעיסה אחת צבעונית ומבלבלת של כלום, ושום דבר.